

РЕШЕНИЕ

№ 44

гр. Бургас, 21.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**ОКРЪЖЕН СЪД – БУРГАС, I ВЪЗЗИВЕН НАКАЗАТЕЛЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на четиринадесети януари през две хиляди
двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Катя Й. Господинова

Членове: Светлин Ив. Иванов
Кристиян Ант. Попов

при участието на секретаря Павлина Д. Костова
в присъствието на прокурора Т. М. М.
като разглежда докладваното от Светлин Ив. Иванов Въззивно наказателно
дело от общ характер № 20212100601184 по описа за 2021 година
за да се произнесе, взе предвид следното:

Въззивното производство е образувано по повод въззивна жалба от Т. И. П., чрез
упълномощения му защитник - адв. П.Ч. от АК-Бургас, против присъда № 260118 от
19.10.2021г., постановена по НОХД № 232/2021г. по описа на Районен съд Бургас, с която
първоинстанционният съд признал жалбоподателя-подсъдим за виновен в извършване на
престъпление по чл.343 ал.3 б. „а“ предл.второ вр. ал.1 б. „б“ вр. чл.342 ал.1 от НК, вр.
чл.120 ал.1 т.2 вр. чл.119 ал.4 от ЗДвП, осъществено на 21.02.2018г. в гр. Бургас, за което
при приложението на чл.55 от НК му наложил наказания „Лишаване от свобода“ за срок от 6
месеца, чието изпълнение на основание чл. 66, ал. 1 от НК отложил за изпитателен срок от 3
години, а на основание чл.343г от НК му наложил наказание „Лишаване от право да
управлява МПС“ за срок от 8 месеца, считано от датата на отнемане на свидетелството му за
управление, като на основание чл.304 от НПК го признал за невинен и съответно оправдан
по обвинението да е извършил деянието в нарушение на чл.119 ал.1 от ЗДвП. Със същия
съдебен акт на основание чл.189 ал.3 от НПК съдът осъдил подс. П. да заплати по сметка на
ОД на МВР-Бургас направените в досъдебното производство разноски в размер на 472.57
лева и сторените в съдебното производство такива в размер на 1559.66 лева по сметка на
Районен съд-Бургас, ведно с дължимата държавна такса в размер на 5.00 лева за служебно

издаване на изпълнителен лист.

С въззивната жалба се иска отмяна на присъдата като незаконосъобразна, неправилна, поради превратно тълкуване на доказателствата по делото, а също и поради постановяването ѝ при допуснати процесуални нарушения. Изразява се несъгласие с възприетия от съда извод, че деянието било осъществено върху пешеходна пътека. Доказателствата по делото сочели, че Х. Т. пресичала встрани от пешеходната пътека, между отводнителната шахта и подземната улица, т.е. в частта от пътното платно, където спирани автомобилите. Буквалното тълкуване от съда на разпоредбата на чл.54, § 6 от ЗДвП било неправилно и водело до незаконосъобразност на постановения акт. Въз основа на изложеното се иска отмяна на присъдата, преквалифициране на деянието и освобождаването на подс. П. от наказателна отговорност с налагане на административно наказание при приложението на чл.78а от НК.

Във връзка с подадената от подсъдимия жалба, по делото е постъпило становище от частния обвинител – Х. Т., с което се оспорва основателността на жалбата. Присъдата почивала на събраната доказателствена съвкупност, извършеният от районния съд анализ бил коректен, наказанието било справедливо определено и подс. П. следвало да понесе наказателната си отговорност, а не административна такава. Моли жалбата да бъде оставена без уважение.

Във въззивното съдебно заседание представителят на Окръжна прокуратура Бургас счита въззивната жалба за неоснователна и моли обжалваният съдебен акт да бъде потвърден като правилен, законосъобразен и справедлив. Фактическата обстановка по делото била правилна и съответствала на доказателствената съвкупност. Механизмът на настъпване на деянието бил изяснен изцяло, по категоричен начин. За извода си, че деянието било осъществено върху пешеходна пътека, районният съд бил изложил подробни съображения.

В съдебно заседание пред въззивната инстанция подс. П., редовно призован, се явява лично и заедно със защитника си - адв. Ч., който поддържа жалбата изцяло. Настоява, че буквалното тълкуване на разпоредбата на т.54, § 6 от ПЗР на ЗДвП водело до юридически абсурд. От приложените по делото записи се установявало, че пострадалото лице пресичало встрани от отводнителната шахта, зад стоп-линията, тоест деянието не било осъществено на пешеходна пътека. Поддържа искането си, изложено в жалбата и моли деянието да бъде квалифицирано като такова по чл.343а ал.1 б. „а“, вр. чл.343 ал.1 б. „б“ от НК, след което подс. П. да бъде освободен от наказателна отговорност по чл.78а от НК.

В последната си дума подсъдимият П. признава вината си и изразява съжаление за стореното. Счита обаче, че пострадалата не пресичала пътното платно върху пешеходна пътека, поради което моли за преквалифициране на деянието и санкционирането му с административно наказание.

По отношение на подсъдимия производството пред първостепенния съд е протекло по реда на чл.269, ал. 3, т. 3 от НПК, тъй като подсъдимият е участвал при първоначалното

разглеждане на делото пред Районен съд-Бургас, препис обвинителният акт му е бил връчен с разпореждане на съдията-докладчик, бил е редовно призован за съдебно заседание при настоящото разглеждане на делото пред районния съд и не е посочил основателни причини за неявяването си, а от приложената по делото справка било видно, че подс. П. бил напуснал страната на 02.08.2020г. и отсъствали данни, че същият се бил завърнал в Република България, като наред с това упълномощеният му защитник в съдебното заседание отправил изрична молба делото да се гледа в отсъствието на подсъдимия. По отношение на гореизложеното въззивната инстанция не установи наличие на процесуални нарушения, а напротив - районният съд е положил достатъчни усилия и е изпълнил задълженията си, предвидени в НПК, и след като се е уверил, че правата на подсъдимия са защитени предвид участието в производството на упълномощения от него защитник и обективната истина би била разкрита въпреки отсъствието на подс. П., правилно е дал ход на делото и е провел производството, позовавайки се на чл. 269, ал. 3, т. 3 от НПК.

Бургаският окръжен съд, след цялостна въззивна проверка на присъдата в предмета и пределите по чл. 314 от НПК, независимо от основанията, посочени от страните, намери жалбата на подс. П. за процесуално допустима, тъй като е подадена в установения в чл. 319 от НПК, преклузивен 15-дневен срок от легитимиран да обжалва субект, срещу подлежащ на въззивен съдебен контрол по реда на Глава XXI от НПК акт, и пред надлежния съд. Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Въззивният съд намира, че по делото, по предвидения в НПК ред и форма, са събрани достатъчни в обемно и съдържателно отношение доказателства, позволяващи правилното му решаване. След самостоятелна проверка и анализ на доказателствената съвкупност, настоящата инстанция възприе за установени фактически положения, идентични с изложените от първоинстанционния съд в мотивите на обжалваната присъда, както следва:

Подсъдимият Т. И. П. ЕГН ***** е роден в гр. ***** и живее в същия град на адрес: ж.к. „*****“, бл.**, ет.*, ап.*. Той е *****, ***** гражданин, със ***** образование, *****, работи в ***** и е *****. Към инкриминираната по делото дата - 21.02.2018г., П. бил правоспособен водач на МПС, категории „В“, „М“ и „АМ“, за което притежавал валидно свидетелство за управление № *****, издадено на 18.02.2015г. от МВР-Бургас. От приложената на л.94-л.95 от досъдебното производство справка за нарушител/водач е видно, че преди извършване на настоящото деяние спрямо него били издадени 5 влезли в сила наказателни постановления и е санкциониран с 3 фиша за допуснати от него нарушения на правилата в ЗДвП, за което му били наложени съответните административни наказания.

Към 21.02.2018г. подс. П. работел като таксиметров шофьор и управлявал лек автомобил марка „*****“, модел „*****“, с рег. № *****. В същия ден, в посока от ж.п.гара-Бургас към бул. „Сан Стефано“ в гр. Бургас, той управлявал споменатия автомобил в дясната лента за движение по бул. „Христо Ботев“, предвиден за двупосочно движение и състоящ се от по две ленти за движение във всяка посока. Времето било ясно, сухо и с добра, нормална видимост. Около 14.25 часа подсъдимият достигнал до кръстовището, образувано от ул. „Христо Ботев“ и ул. „Княз Борис І“, като пред него, в същата дясна лента за движение имало разположен неустановен по делото черен на цвят лек автомобил, преминаващ през кръстовището, завивайки надясно по ул. „Княз Борис І“ на разрешителен сигнал, светец на монтираната на бул. „Христо Ботев“ от същата страна светофарна уредба.

Съгласно представената от Община Бургас схема, кръстовището било урегулирано с пътни знаци А18, указващ наличието на „пешеходна пътека“, поставени на около 50 метра преди самото кръстовище за двете посоки на бул. „Христо Ботев“ и с работеща светофарна уредба. Според същата схема, на кръстовището, на всички образуващи го части от съответните улици следвало да има положена маркировка М8.2 „Пешеходна пътека“, а в частта от ул. „Княз Борис І“ (след ул. „Гурко“ към Младежкия дом) – и положена маркировка М6 „Стоп-линия“ пред средната и дясната лента за движещите се от ул. „Гурко“ към Младежкия дом, но поради избледняването им от атмосферните условия, казаните маркировки фактически липсвали изцяло. В същото време на кръстовището, по разположения вдясно на бул. „Христо Ботев“ пешеходен тротоар, гледано от ж.п.гара-Бургас към бул. „Сан Стефано“, се намирала пешеходката Х. Т., за която също бил подаден разрешителен сигнал за движение на пешеходци, за да пресече ул. „Княз Борис І“ в същата посока, но изчаквала преминаващите през това време автомобили, идващи от бул. „Христо Ботев“ и завиващи надясно по ул. „Княз Борис І“. Непосредствено след като казаният по-горе черен автомобил преминал, Т. предприела пресичане пешком на пътното платно на ул. „Княз Борис І“, включващо три пътни ленти, гледайки напред и вървейки с равен ход по продължението на тротоара на бул. „Христо Ботев“, близо до решетката за отводнителната шахта, поставена напречно на ул. „Княз Борис І“ след мислената стоп-линия за автомобили, движещи се в посока от същата улица към „Младежкия дом“, гр. Бургас. По същото време подс. П., движейки се със скорост 13.5 км/час, навлязъл в кръстовището, докато траел разрешителният сигнал за автомобили, и предприел маневра завой надясно към ул. „Княз Борис І“. Първоначално подсъдимият не забелязал пресичащата в този момент Т., която била навлязла на около 2 метра в пътната лента за движение на П., но след като я възприел, докато извършвал казаната маневра, той задействал плавно спирачната уредба чрез натиск върху съответния педал, намалявайки скоростта си на движение до 4.8 км/час, но тъй като не успял изцяло и своевременно да преустанови движението си, последвал удар между крайната предна дясна част на управлявания от подсъдимия л.а. *****, с рег. № ***** и левия крак на пешеходката, вследствие на което Т. паднала на асфалта вдясно от превозното средство. Лекият автомобил на подсъдимия спрял на 0.9 метра от мястото на удара. Подс. П. незабавно излязъл от автомобила си, отишъл до пострадалата, помогнал ѝ да се изправи и ѝ предложил да я откара до УМБАЛ-Бургас. В същото време свид. К.Т., който се движел зад подсъдимия с личния си лек автомобил по ул. „Христо Ботев“, видял изправящата се от земята Т., преустановил движението си и отишъл при нея. Той възприел визуално, че тя била обърквана и я попитал дали има нужда от помощ, но тъй като около нея имало други лица, които щели да ѝ помогнат, напуснал мястото на инцидента.

Подс. П. и пострадалата Т. се качили в автомобила на подсъдимия и потеглили към УМБАЛ-Бургас. Докато управлявал лекия автомобил, П. видял преминаващ по пътя полицейски патрулен автомобил. Спрял го и съобщил на намиращите се в него полицейски служители за настъпилото транспортно произшествие, след което откарал пострадалата в УМБАЛ-Бургас. Там, на място при тях, пристигнали свидетелите Л. Д. и М. С. - полицейските служители в сектор „Пътна полиция“ при ОД на МВР-Бургас, които с техническо средство „Дрегер Алкотест“ с фабр. № АКВВ 0076 извършили проверка за алкохол на подс. П., но уредът не отчетел наличие на алкохол в издишания от водача въздух. По-късно на същия ден - 21.02.2018г. същите полицейски служители отишли заедно с подсъдимия на мястото на инцидента и по разкази на последния и на пострадалата, съставили скица и изготвили протокол за оглед на местопроизшествието, в който като поемни лица участвали свидетелите Е.Т. и И. К..

На 27.02.2018г. свид. Т. постъпила за стационарно лечение в Клиника по ортопедия и травматология при УМБАЛ „Проф. д-р Ст. Киркович“ АД, гр. Стара Загора, където ѝ било проведеното оперативно лечение, и след като пролежала в лечебното заведение до 06.03.2018г., била изписана за домашно лечение. Съгласно заключението на приложената по

делото съдебномедицинска експертиза № 253/2018г., изготвена по писмени данни, свид. Т. претърпяла фрактура на външния кондил на ляв голям пищял, което довело до трайно затруднение на движението на ляв долен крайник за срок от около 4-6 месеца при обичайно протичане на оздравителния процес. Експертът посочил още, че травмата било възможно да е получена както се съобщава от пострадалата – директен удар от автомобил на съответната височина – външна страна на ляв долен крайник в областта на коляното.

В хода на досъдебното и първоинстанционното съдебно производство били назначени и изготвени общо три съдебни автотехнически експертизи - единична, допълнителна и тройна. В преобладаващата си част отговорите на вещите лица и по трите експертизи се припокриват, като се различават единствено по отношение на скоростта, с която подсъдимият е управлявал лекия автомобил преди и в момента на удара. В тази част районният съд правилно е решил да се довери и да използва за изграждане на фактическата обстановка по делото отговорите, предоставени с тройната автотехническа експертиза, тъй като експертите по нея са разполагали с допълнителни доказателствени материали, в частност писмо от Община Бургас с изх. № 11-00-2178 /1/ от 13.07.2021г., ведно с приложена към него схема с пътни знаци и пътна маркировка на посоченото кръстовище, и видеозапис от местопроизшествието, който, видно от изложените от експертите изводи, е спомогнал за правилното изчисляване скоростта на лекия автомобил. Отговорите в посочената експертиза, както и тези по единичната и допълнителната, но без обсъдената тук част (относно скоростта), по мнението на проверяващата инстанция са научно издържани, в достатъчна степен обосновани, логични, не възниква съмнение в тяхната правилност и са ясно и конкретно изложени. Видно от казаните експертизи, водачът на л.а. „*****“, с рег. № ***** – подс. П., както беше вече посочено, е навлязъл в кръстовището при светещ зелен разрешителен сигнал със скорост 13.5 км/час, при максимално допустима скорост за движение в града от 50 км/час, а в момента на удара с пешеходката, която също пресичала улицата на разрешителен за нея сигнал, скоростта му на придвижване била 4.8 км/час, като намаляването на скоростта се е осъществило плавно, а не интензивно. Установено е още, че при избраната от подсъдимия скорост при навлизане в кръстовището – 13.5 км/час, дължината на опасната зона за спиране на автомобила му била 5.4 метра, а от данните по делото можело да се заключи, че той е имал обективна възможност да възприеме Т., когато е отстоял на 5.6 метра от нея, от което следва, че е имал и техническата възможност да избегне удара чрез спиране (аварийно). Експертите са категорични, че ако подсъдимият е подхождал към кръстовището, наблюдавайки внимателно пътната обстановка, той е могъл да възприеме пешеходката, която се оглеждала и явно показвала намерение да пресича, още преди тя да стъпи на пътното платно. Още повече, че Т. е започнала да пресича улицата преди подс. П. да навлезе в кръстовището и последният е имал директна видимост към нея – между него и нея не е имало никакви препятствия, затрудняващи или ограничаващи видимостта му. Като основна причина за настъпване на произшествието, вещите лица са идентифицирали отнетото предимство на пешеходката Т. от подс. П. при преминаване на кръстовището, който бил длъжен да пропусне пресичащите на разрешителен сигнал пешеходци.

Така описаната фактическа обстановка първоинстанционният съд установил въз основа на гласните доказателства - показанията на свидетелите Х. Т., К.Т., Л. Д., М. С. (включително приобщените на основание чл.281 ал.4, вр. чл.281 ал1 т.2 от НПК части от показанията на последните двама свидетели, дадени в хода на досъдебното производство) и Е. Т.; от анализа на писмените доказателства и доказателствени средства - от протокола за оглед на местопроизшествие и фотоалбум към него, от заключенията на извършените общо три автотехнически експертизи и съдебномедицинска експертиза, обилната медицинската документация относно получените от Т. увреждания и проведеното □ в тази връзка лечение, констативни протоколи за ПТП с пострадали лица, справки за съдимост и за нарушител/водач относно П., писма ведно със схема на пътните знаци и пътните маркировки

от Община Бургас и с план на фазите за движение на кръстовището, и график на циклограми, докладни записки и други; и от вещественото доказателство – оптичен носител (диск), съдържащ запис от видеокамера, заснела произшествието.

Очертаната доказателствена съвкупност е хомогенна и изцяло непротиворечива, отделните доказателствени източници взаимно се допълват, а извършеният от първостепенния съд доказателствен анализ съответства на изискванията на закона – осъществен е при спазване правилата на формалната логика, доказателствените източници са изследвани обстойно, поотделно и във връзка помежду си, като съдържанието им е установено и тълкувано коректно и без да бъде извращавано, подценявано или надценявано от съда. Районният съд правилно е кредитирал като надеждни и достоверни показанията на свидетеля Х. Т., защото са непротиворечиви, последователни, логични и напълно кореспондират с останалите събрани и проверени по делото писмени доказателства и доказателствени средства. При разпита си в хода на съдебното следствие, тя е изложила в хронологична последователност обстоятелствата преди, по време и след деянието, чрез което се проследяват както нейните, така и част от действията на подсъдимия. Изцяло обосновано е било и решението на съда да не се довери на приобщените по съответния ред показания на полицейските служители, извършили оглед на местопроизшествието и изготвили съответния протокол за ПТП с участието на пострадал и скица към него, в частта относно посоката на движението на пострадалата, за което е изложил обстойни аргументи. Посочените дотук доказателства, преценени от двете инстанции като правдиви, напълно оборват изложеното от казаните свидетели, че по време на инцидента Т. се е движила в посока от бул. „Сан Стефано“ към ж.п. гара-Бургас. Освен това на представения видеозапис, който настоящият състав възприе лично, ясно се вижда, че в действителност пострадалата се е движела в посока от ж.п. гара-Бургас към бул. „Сан Стефано“. Това на свой ред отново потвърждава истинността на заявените от пострадалата обстоятелства. Само за пълнота може да се посочи, че възприетите от проверяваната инстанция аргументи, с които е приела представения видеозапис като част от доказателствената съвкупност, се споделят от въззивния съд. Доколкото върху представения по делото оптичен носител се съдържат следи от извършеното от подсъдимия престъпление, то същият представлява годно вещественото доказателство, което може и следва да се използва за изграждане на фактически и правни изводи от разглеждащия делото съд.

Механизмът на деянието беше несъмнено установен, посредством трите съдебни автотехнически експертизи, и по-горе в настоящото изложение беше подробно изяснен. Получените от пострадалата увреждания също са доказани с категоричност, предвид приетата в съдебно производство съдебномедицинска експертиза. С изключение на въпроса, дали пътнотранспортното произшествие е настъпило върху пешеходна пътека, или не, който предстои да бъде обсъден по-долу в настоящото изложение при обсъждане на правните изводи на съда, следва да се посочи, че всички други установени и обстойно изложени факти, се подкрепят и от подсъдимия, и от защитника му. Въпреки, че подс. П. не е участвал при разглеждането на делото в първоинстанционното производство, защитникът му не е оспорил казаните факти, а в съдебното заседание пред въззивния съд подсъдимият призна същите тези факти, както и вината си и изрази съжаление за стореното. Частта от показанията на свид. Т., които не противоречат на автотехническите експертизи и се подкрепят от приложения видеозапис – видял е, че пострадалата е била на земята, а лекият автомобил на подсъдимия е бил в непосредствена близост до нея, разговарял е с нея и след като се е уверил, че има други лица, които щели да ѝ помогнат, напуснал произшествието, правилно са кредитирани от районния съд. В останалата част обаче относно светлинните сигнали на светофарните уредби (за пешеходци и автомобили) и конкретното място, на което се е случил ударът, логично, като противоречащи на същите тези доказателства (експертизи и видеозапис), са оценени като необективни. В последна сметка може да се заключи, че районният съд е използвал само годни, събрани по реда и условията на НПК

доказателства, относими към предмета на доказване и е извел точното им съдържание, чрез което правилно е установил действителната фактическа обстановка и е разкрил обективната истина, както повелява заложеният в чл.13 от НПК принцип.

При правилно установените факти, районният съд е достигнал до законосъобразен извод за съставомерност на деянието като престъпление по чл.343 ал.3 б. „а“ предл.второ вр. ал.1 б. „б“ вр. чл.342 ал.1 от НК, вр. чл.120 ал.1 т.2 вр. чл.119 ал.4 от ЗДвП, тъй като на 21.02.2018г. в гр. Бургас, на кръстовище на бул. „Христо Ботев“ и ул. „Княз Борис I“, на пешеходна пътека, регулирана с пътен светофар в работен режим, при управлението на моторно превозно средство – лек автомобил марка „****“, модел „*****“, рег. № *****, нарушил правилата за движение, визирани в чл.120 ал.1 т.2 от ЗДвП - „Когато преминаването на пешеходците през пешеходна пътека се регулира с пътен светофар или от регулировчик, водачът на пътно превозно средство е длъжен след подаване на сигнал, който му разрешава преминаването - да пропусне пешеходците, които все още се намират на пешеходната пътека“ и в чл.119 ал.4 от ЗДвП - „Водачите на завиващите нерелсови пътни превозни средства са длъжни да пропуснат пешеходците“, като при завиване надясно от бул. „Христо Ботев“ по ул. „Княз Борис I“ не пропуснал пресичащата по пешеходната пътека пешеходка Х. Н. Т. ЕГН ***** от гр.*****, допуснал пътнотранспортно произшествие с пешеходката и по непредпазливост □ причинил средна телесна повреда, изразяваща се във фрактура на външния кондил на ляв голям пищял, довела до трайно затруднение движението на ляв долен крайник за срок от около 4-6 месеца при обичайно протичане на оздравителния процес.

Най-напред следва да се посочи, че настоящият състав споделя изцяло правните изводи, изложени от районния съд, а това от своя страна обезсмисля тяхното повторно изложение тук, като казаното не се отнася за спорния момент по делото, а именно: извършено ли е деянието върху пешеходна пътека. В тази връзка е достатъчно да се посочи само, че по делото несъмнено са установени всички елементи от обективната страна на престъплението. Безспорно подсъдимият П. в момента на настъпване на произшествието е управлявал моторно превозно средство по смисъла на §6 т.11 от ДР на ЗДвП - лек автомобил марка „****“, модел „*****“, с рег. № *****, а това неминуемо го квалифицира като „водач“ по смисъла §6 т.25 предложение първо от ДР на ЗДвП. Движейки се по отворен за обществено ползване път, каквито с категоричност са булевардите и улиците в централната градска част, в частност всички посочени по-горе пътища, правилата, установени в ЗДвП, са били задължителни за подс. П..

Вече беше казано, че между страните отсъства спор относно конкретното местоположение на удара между автомобила на подсъдимия и тялото на пострадалата. Мястото на удара и според настоящия състав в пълна степен отговаря на заложената в ЗДвП легална дефиниция за пешеходна пътека. Пешеходката Т. е пресичала пътното платно на ул. „Княз Борис I“, в посока от ж.п.гара-Бургас към бул. „Сан Стефано“, по продължението на тротоара на бул. „Христо Ботев“. Няма спор, че оградената с преграда надлъжна част от бул. „Христо Ботев“ и предназначена единствено за движение на пешеходци, е тротоар по смисъла на § 6 т.6 от ДР на ЗДвП – „ тротоар е изградена, оградена или очертана с пътна маркировка надлъжна част от пътя, ограничаваща платното за движение и предназначена само за движение на пешеходци“. Именно по неговото (на тротоара) продължение към ул. „Княз Борис I“, (от страната на Дома на Нефтохимика) Т. е започнала пресичането напречно

на казаната улица. Същото това място е било урегулирано чрез нарочно поставена за това светофарна уредба за пешеходци. От изложеното следва, че мястото на удара представлява пешеходна пътека по смисъла на §6 т.54 от ДР на ЗДвП - "Пешеходна пътека е част от платното за движение, очертана или не с пътна маркировка и сигнализирана с пътни знаци, предназначена за преминаване на пешеходци. На кръстовищата пешеходни пътеки са продълженията на тротоарите и банкетите върху платното за движение." Вярно е, че в момента на деянието маркировката на пешеходната пътека е била изтрита до степен да не е била видима нито за водачите на МПС, нито за пешеходците. Това фактическо състояние обаче не променя извода, че законодателят, чрез цитираното тук определение в ЗДвП, изрично е отредил продължението на тротоарите и банкетите върху платното за движение именно за пресичане на пешеходци, като изначално е квалифицирал тези места като пешеходни пътеки, независимо дали са маркирани, или не.

Относно движението на пешеходката по продължението на стоп-линията:

В Глава осма от Правилника за прилагане на ЗДвП са уредени сигналите, подавани от поставените на пътя светофарни уредби, както и следващите от тях права и задължения на всички участници в движението - водачите на превозни средства и пешеходците. В чл.31 ал.7 т.1 от Правилника е указано значението на червената светлина на светофара, като интерес за обсъждания казус представлява задължението на водачите, за които свети червена светлина, да не преминават „стоп-линията“ (очертана), а ако няма такава – да преминават линията (мислената), на която е поставен светофарът. Както правилно е посочил районният съд, тези задължения в настоящия случай са се отнасяли за движещите се по ул. „Княз Борис І“ автомобили в посока Младежкия дом, а не за подс. П., чийто автомобил се е намирал на бул. „Христо Ботев“, поради което по-нататъшното им обсъждане е излишно. Според проверяващата инстанция следва изрично да се уточни, че Т. е пресичала кръстовището, движейки се пред спрелите на съответната за тях стоп линия автомобили и не е минавала встрани от определеното за движение на пешеходци място, което впрочем е разположено пряко срещу поставената на същата улица светофарна уредба, включваща и сигнализацията за пешеходци. С оглед установените дотук обстоятелства, в заключение може да се посочи, че дори ако съгласно представените от общината скици, на кръстовището е липсвала пътна маркировка и пътни знаци, указващи наличието на пешеходни пътеки, то деянието по настоящото дело отново би било извършено на пешеходна пътека с оглед конкретното място на удара. Такъв извод не би представлявал „юридически абсурд“, както възразява защитата, а е съобразено с разпоредбите на закона и вложеният в тях смисъл, извлечен по правилата на формалната логика.

При преминаването си през кръстовището чрез предприетата маневра, подс. П. е следвало да пропусне намиращите се на регулираната със светофарна уредба пешеходна пътека пешеходци, съгласно разпоредбите на чл.120 ал.1 т.2, вр. чл.119 ал.4 от ЗДвП, вменяващи му именно това задължение. Въпреки разрешителния зелен сигнал за него, той е бил длъжен да съобрази поведението си с пешеходците (също пресичащи на разрешителен за тях сигнал), тъй като казаната норма дава предимство на преминаване именно на тях. В

резултат на неправомерното си поведение, подсъдимият допуснал настъпването на пътнотранспортното произшествие и по непредпазливост причинил телените увреждания на пострадалата, които по медикобиологични признаци безспорно следва да се квалифицират като средна телесна повреда. Юридически обосновани са аргументите на районния съд, с които е оправдал подс. П. и го признал за невиновен в това, че е нарушил разпоредбата на чл.119 ал.1 от ЗДвП. Коректно е отчетено и съобразено приоритетното приложение на разпоредбата на чл.120 ал.1 т.2 от ЗДвП пред тази на чл.119 ал.1 от ЗДвП, доколкото те отстоят в съотношение на специално към общо правило. Нормата на чл.119 ал.1 от ЗДвП поради общия си характер намира приложение при всички случаи, когато водач на нерелсово пътно превозно средство приближава пешеходна пътека, по която преминават пешеходци, без да държи сметка на каквито и да е специфики на конкретната ситуация. Когато обаче пешеходната пътека е регулирана с пътен светофар, и се подават разрешаващи сигнали за преминаване едновременно на водачите и пешеходците, както е в настоящия случай, приложима е само разпоредбата на чл.120 ал.1 т.2 от ЗДвП, която определя предимството и реда за преминаване през кръстовището точно в такава ситуация.

Пряката причинно-следствената връзка между настъпилото пътнотранспортно произшествие – ударът на управлявания от подсъдимия П. лек автомобил в тялото на пострадалата и нанесените на последната увреди, е безспорно и категорично установена, посредством заключенията по изпълнените по делото съдебномедицинска и автотехнически експертизи, в чиято обективност, компетентност и правилност настоящият състав вече посочи, че не намира основания да се съмнява. Вещото лице – съдебен лекар, с положителност е установило, че нараняването на Т. - фрактура на външния кондил на ляв голям пищял, отговаря да е причинено по приетия за безспорно доказан по настоящото дело начин – чрез удар на лекия автомобил на подс. П. с левия крак на пострадалата.

Автотехническите експертизи, както също беше посочено по-горе, са категорични относно основната причина за настъпването на произшествието и следващите от него съставомерни престъпни последици. Подс. П. не е управлявал лекия автомобил с необходимото внимание, което е довело до несвоевременното възприемане на намиращия се на пешеходната пътека на кръстовището пешеходец. Подсъдимият е имал обективна възможност да види пресичащата по улицата Т. още преди да предприеме маневрата си. Подсъдимият е разполагал с техническата възможност да предотврати настъпването на инцидента чрез аварийно спиране, но той е избрал сравнително плавно да намали скоростта си на движение, което се е оказало достатъчно за избягване на удара.

Всичко изложено сочи, че искането на защитата за квалифицирането на деянието като престъпление по чл.343а ал.1 б. „а“, вр. чл.343 ал.1 б. „б“ от НК, след което подс. П. да бъде освободен от наказателна отговорност по чл.78а от НК, е неоснователно и следва да се остави без уважение, тъй като деянието по настоящото дело е съставомерно по ал.3 на чл.343 от НК – като извършено на пешеходна пътека, а предвиденото за него наказание „Лишаване от свобода“ надхвърля значително максимално допустимият за приложението на института по Глава Осма, раздел Четвърти от НК размер на това наказание (до 5 години

„Лишаване от свобода“ за непредпазливи деяния).

Първоинстанционният съд коректно е извел и субективната страна на престъплението. Подс. П. е действал в условията на несъзнаваната непредпазливост като форма на непредпазлива вина по смисъла на чл.11 ал.3 предложение първо от НК, тъй като не е предвиждал настъпването на общественноопасните последици, но е бил длъжен и е могъл да го стори. Като водач на МПС със сравнително дългогодишен стаж – около 13 години (първоначалното свидетелство за управление на МПС е било придобито от него на 02.03.2005г.), несъмнено е бил запознат със съдържащите се в ЗДвП и правилника за неговото прилагане правила за движение по пътищата. Наред с това П. работел като таксиметров шофьор, което неминуемо изисква познаването на тези правила в още по-голяма дълбочина. В този смисъл, за настоящия състав е безспорно, че подсъдимият напълно е съзнавал задълженията си при навлизане в кръстовище да управлява автомобила най-напред с повишено внимание, а след това – да пропусне намиращите се на пешеходната пътека пешеходци, въпреки че за него също е светел разрешителен зелен сигнал. Обективно извършените от него действия потвърждават казания извод. Непосредствено след като забелязал пресичащата Т., подс. П. се опитал да спре движението си чрез задействане на спирачната уредба на лекия автомобил, но реакцията му, очевидно закъсняла предвид крайния резултат от действията му, не е била достатъчно адекватна и ударът е настъпил. След това обаче той незабавно е отишъл при пострадалата, отвел я е до УМБАЛ-Бургас, за да ѝ оказат съответната медицинска помощ и е останал при нея дълъг период от време, като междувременно уведомил полицейските органи за случилото се. Горното идва да покаже, че в действителност подсъдимият не е предвиждал и целял настъпването на съставомерния резултат, но е бил задължен предвид установените в ЗДвП и приложими към упражняваната от него дейност по управление на МПС правила.

За посоченото престъпление по чл.343 ал.3 б. „а“ предл.второ вр. ал.1 б. „б“ вр. чл.342 ал.1 от НК е предвидено наказание „Лишаване от свобода“ за срок от 1 до 6 години. Първоинстанционният съд при приложението на чл.55 ал.1 т.1 от НК е отмерил на подс. П. наказание „Лишаване от свобода“ за срок от 6 месеца, чието изпълнение на основание чл.66 ал.1 от НК отложил за изпитателен срок от 3 години, като на основание чл. 343г от НК му наложил и кумулативно предвиденото за транспортните престъпления наказание „Лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 8 месеца. Настоящият състав счита, че и в тази част присъдата не търпи критики. Обосновано, след като обсъдил всички налични по делото доказателства, районния съд е заключил, че следващото се на подсъдимия наказание следва да се определи по правила на чл.55 ал.1 т.1 от НК, тъй като в действителност са налице множество смекчаващи отговорността и вината на подсъдимия обстоятелства, при които и най-лекото предвидено за престъплението наказание – в настоящия случай 1 година „Лишаване от свобода“, се явява несъразмерно тежко. Изложените в тази насока аргументи на първата инстанция се споделят и от въззивния съд. В действителност обществената опасност на деянието следва да се характеризира като типична – подсъдимият е нарушил правилата за движение по пътищата и е допуснал настъпване на пътнотранспортно

произшествие, завършило с нанесена на пострадалата средна телесна повреда. Обществената опасност на личността на подс. П. обаче следва да се определи като твърде ниска. Той е неосъждан, а наред с това отсъстват данни за извършени от него противообществени прояви. Непосредствено след деянието е сторил всичко зависещо от него, за да се погрижи за пострадалата, откарвайки я в лечебно заведение. По време на пътуването им до там, сам е сигнализирайл за случилото се на преминаващия по пътя служебен автомобил на ОД на МВР-Бургас. Останал е с подсъдимата в болницата до късните часове на деня, в случай, че същата има нужда от допълнителна помощ. Съдействал е изцяло на разследващите органи за установяването на обективната истина. Не може да не се отчете в положителна посока и фактическото му признание за стореното пред въззивния съд, потвърждавайки установената и с обвинителния акт, и с мотивите към присъдата фактическа обстановка, въпреки оспорването на правната квалификация на деянието, което разбира се е негово гарантирано и неотменимо право на защита. Въз основа на посоченото дотук, ведно с липсата на отегчаващи отговорността обстоятелства, обосновано районният съд е наложил на подсъдимия П. наказание под предвидения минимум, а именно „Лишаване от свобода“ за срок от 6 месеца. Така отмерената санкция по вид и съдържание настоящият състав намира за адекватна на естеството, интензитета и обществената опасност на посегателството, както и на ниската персонална опасност на дееца, справедлива е и в достатъчна степен би способствала за постигане на индивидуалната и на общата превенция, заложиени в чл.36 от НК.

Изцяло обосновано, изпълнението на наложеното наказание „Лишаване от свобода“ е било отложено на основание чл. 66 ал.1 от НК за изпитателен срок от 3 години, тъй като за постигане на казаните цели не е наложително подс. П. да търпи ефективно наказанието. Всички изброени положителни характеристични данни и изразеното от подсъдимия критично отношение към стореното, което настоящият състав възприе като изложено искрено, дават основание за извод, че целеният с наказателните санкции поправителен и превъзпитателен ефект спрямо подсъдимия може да бъдат изцяло постигнати и без принудителното му изолиране от обществото. По този начин той ще запази възможността си да полага труд и да се грижи за себе си и семейството си, като същевременно угрозата от привеждане на наказанието в сила при следващо престъпно деяние ще гарантира законосъобразното му поведение занапред, поне до изтичане на изпитателния срок.

Също с основание районният съдът е приел, че привилегията, предоставена в ал.3 на чл.55 от НК не следва да се приложи в настоящия случай. Както беше посочено подс. П. притежава немалък стаж като водач на МПС, работил е включително и като таксиметров шофьор. Тези обстоятелства са предполагали, а и изисквали същият да проявява дължимото съгласно ЗДвП внимание при упражняване на тази дейност, която безспорно е източник на повишена опасност. Видно от цитирана справка за нарушител водач, на П. са налагани различни по размер административни наказания „Глоба“ за допуснати от него нарушения по ЗДвП, преобладаващата част от които са с давност от 10 и повече години към настоящия момент. Все пак не може да се пропусне фактът, че през годините той е допускал такива нарушения. Като резултат от упражняването на законно придобитото си право да управлява МПС, с настоящото деяние подсъдимият е причинил средна телесна повреда на друго лице, а това налага наред с наказанието „Лишаване от свобода“ на дееца да бъде наложено и предвиденото в чл.343г от НК кумулативно наказание „Лишаване от право да управлява МПС“. Обществените отношения, защитени от разпоредбите на Раздел II, Глава Единадесета от НК, са засегнати в степен, която не оправдава проявата на прекомерно

снизхождение към подсъдимия, въпреки ниската му персонална обществена опасност, като наред с това проверяваният съд правилно е отчетел, че освен личностното превъзпитание на извършителите на престъпления, в закона е поставена и друга цел, а именно да се въздейства предупредително и възпитателно върху останалите членове на обществото. Отчитайки горното, а също и обстоятелството, че подс. П. е изкарвал и продължава да изкарва прехраната си чрез управление на МПС, и всички налични по делото и обсъдени вече смекчаващи отговорността обстоятелства, налагането на подсъдимия на наказание „Лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 8 месеца, считано от датата на отнемане на свидетелството за управление, се явява правилно, обосновано и съответно на извършеното и настъпилите от него общественоопасни последици.

Изцяло в съгласие с разпоредбата на чл.189 ал.3 и чл.190 ал.2 от НПК предвид изхода на делото, първоинстанционният съд е възложил сторените в хода на досъдебното и съдебното производство разноски в общ размер 2017.23 лева, както и сумата от 5 лева – държавна такса за служебно издаване на изпълнителен лист, в тежест на подс. П..

При цялостната служебна проверка на правилността на атакуваната присъда по реда на чл. 314, ал. 1 от НПК, въззивният съд не констатира допуснати от първата инстанция или в досъдебното производство нарушения на материалния закон или на процесуалните правила, което изисква тя да бъде потвърдена изцяло.

Така мотивиран, на основание чл.334 т.6 във връзка с чл.338 от НПК, Бургаският окръжен съд, I въззивен състав

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА присъда № 260118 от 19.10.2021г., постановена по НОХД № 232/2021 г. по описа на Районен съд – Бургас.

Решението е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____